به انگیزه بازنشستگی «موریس گرین»

دونده‌ای تند و تیز و بی رحم

موریس گرین اغلب تی شرتی را به تن می کرد که روی آن واژه «Goat» تایپ شده بود که حروف اختصاری کلمات «Greatest of All Time» و به عبارتی «برترین فرد تمامی تاریخ» بود و این ادعا را از جانب وی مطرح می کرد که او بهترین دونده سرعت تاریخ است. حالا که او پس از سال ها دوندگی بازنشسته شده و کفش هایش را آویخته، فرصتی مساعدتر پدید آمده است تا این ادعای او بررسی و صحت یا سقم آن مشخص شود.

درست است که واژه بزرگترین ابتدا از جانب محمدعلی کلی قهرمان سابق بوکس سنگین وزن جهان به خودش اطلاق شده بود، اما موریس گرین همیشه یک جنگنده خیابانی شناخته می شد که برای کسب هر عنوانی می کوشد و سختکوشی اش زبانزد است.

اما او نیز در ۳۴ سالگی به این نتیجه رسید که نمی توان در برابر طبیعت و جبر زمان مقاومت کند و مجبور به اعلام کناره گیری شد. بدتر از همه سه سال مصدومیت های مزمن و تقریباً پایان ناپذیر بود که گرین هر چقدر صبر کرد به طور کامل بر آن و عوارض اش تفوق یابد، نتوانست و همین مسئله نیز نقشی مهم در اعلام بازنشستگی او داشت. گرین بسیار مایل بود خودش را به المپیک پکن برساند و پس از بازی های ۲۰۰۰ سیدنی و ۲۰۰۴ آتن سومین المپیک خود را هم تجربه کند، اما نتوانست و همین مسئله نیز در سرد شدن وی سهمی قابل توجه داشت. او در المپیک ۲۰۰۰ طلای ۱۰۰ متر و در آتن برنز این رشته را برده بود و در صورت حضور در پکن شانس خود را برای سومین مدال المپیکی اش می آزمود، ولی کم پیدا بودن او در سال های اخیر و نداشتن پیکری سالم در اکثر اوقات نشانه و مقدمه‌ای از نرسیدن او به هدفش بود.

گرین در زمستانی که رو به اتمام می رود، می گوید: «مصدومیت هایی از این دست کابوس هر ورزشکاری و بویژه دونده های سرعت است که اگر در جهت باید بدنی سالم و بدون خدشه داشته باشند. متأسفانه سه سال گذشته را عجین با این مسئله گذرانده و آسایش نداشته ام و در نهایت به این نتیجه رسیدم که به کلی بازنشسته شوم. این در حالی است که واقعاً دو و میدانی را دوست می داشته ام و این ورزش لذت و شادی بسیاری را به من بخشیده است.»

● **در کلاس درس اسمیت**

موریس گرین نیز به نوبه خود چیزهای زیادی را برای عرضه کردن به دو و میدانی داشته است. او در سال ۱۹۹۶ قهرمانی داناوان بیلی کانادایی را در «دوی ۱۰۰ متر المپیک آتلانتا دید و چنان جذب وی و کارش شد که به لس آنجلس رفت و از جان اسمیت دونده معروف قدیمی و مربی مشهور سال های اخیر خواست هدایت او را برعهده گیرد. اسمیت نیز پذیرفت و به این ترتیب یک مهره مستعد دیگر نیز به جمع شاگردان مستعد این مربی اضافه شد و این در حالی روی داد که در بین شاگردان او ورزشکاران مجرب و آشنایی مثل اتوبولدون دونده تری نیدادی و دارنده دو مدال برنز «دوها»ی سرعت المپیک ۱۹۹۶ مشاهده می شدند.

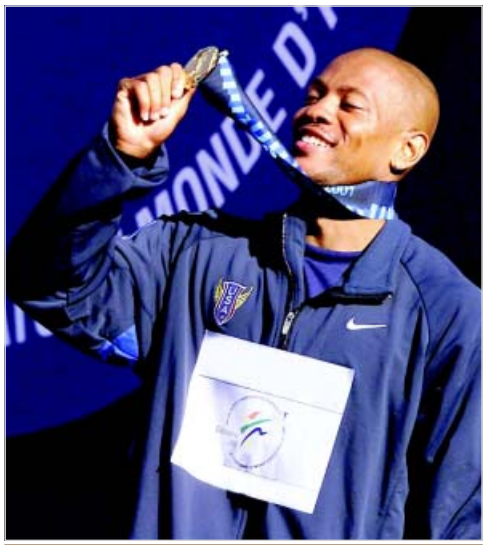

موریس گرین در یک نگاه

* **تاریخ تولد: ۲۳ ژوییه ۱۹۷۴**
* **محل تولد: کانزاس سیتی آمریکا**
* **قد: ۱/۷۵ متر**
* **وزن: ۸۱ کیلو**
* افتخارات: برنده مدال طلای دوی ۱۰۰ متر در المپیک ۲۰۰۰، برنز این دو در المپیک ۲۰۰۴، طلای ۱۰۰×۴متر امدادی در المپیک ۲۰۰۰ و نقره این «دو» در المپیک ۲۰۰۴، فاتح مدال طلای ۱۰۰ متر در مسابقات جهانی ۱۹۹۷، ۱۹۹۹ و ۲۰۰۱، طلای ۲۰۰ متر در همین رقابت ها در ۱۹۹۹ و مقام نخست «دوی ۱۰۰×۴ متر امدادی همین پیکارها در ۱۹۹۹، صاحب مدال زرین دوی ۶۰ متر در رقابت های دوومیدانی داخل سالن قهرمانی جهان ۱۹۹۹ و صاحب پیشین رکوردهای جهانی ۱۰۰ متر هوای آزاد و ۶۰ متر داخل سالن.

۱۲ سال پیش شال و کلاه کردم تا بدل به بهترین دونده سرعت جهان شوم اما باید اعتراف کنم که اصلاً تصور نمی کردم این سفر این قدر پر ماجرا باشد

● **قوی و قوی تر**

اما اگر فرم بولدون رو به نزول گذاشت گرین در نقطه مقابل قوی و قوی تر شد و فقط یک سال بعد، گرین بر داناوان بیلی غلبه کرد تا در مسابقات دو و میدانی قهرمانی جهان ۱۹۹۷ عنوان نخست «دوی» ۱۰۰ متر را به دست آورد. در آن زمان گرین یک ورزشکار تندوتیز و صاحب روحیات تهاجمی بود که با شرایط امروز و روحیات و تجربه کنونی وی بسیار فرق می کرد. او به نشانه چنین خصلتی در پایان مسابقه «دوی» ۱۰۰ متر رقابت های جهانی آتن و در کنفرانس مطبوعاتی ای که به راه افتاد، متلک های زیاد و بدی را به بیلی گفت. به طوری که دونده کانادایی نیز مجبور شد با او درشتی کند. آن زمان، دوران اوج زیاده خواهی های گرین و به تبع آن پرخاشگری های وی بود، ولی واقعیت وجودی او هرچه بوده باشد، بیلی نیز مانند اتوبولدون پای به دوران نزولش نهاده و گرین تازه به پرواز درآمده بود. این چنین بود که گرین نه فقط مدال طلای «دوی» ۱۰۰ متر خود را در مسابقات جهانی ۱۹۹۹ در «سه ویای» اسپانیا تکرار کرد. بلکه در تورنمنت گرانپری آتن دراین سال رکورد جهانی «دوی» ۱۰۰ متر را هم شکست و به زمان ۹/۷۹ ثانیه رسید. او در رقابت های جهانی آن سال در «دوی» ۲۰۰ متر و ۴×۱۰۰ متر امدادی نیز قهرمان شد تا هیچون هموطنش کارل لوییس در اواخر دهه ۱۹۸۰ تنها دونده ای باشد که در یک دوره، رقابت های قهرمانی جهان مدال های طلای هر ۳ ماده فوق را تصاحب کرده است و این کار بعد از او فقط توسط تایسون گای دیگر دونده آمریکایی (در سال ۲۰۰۷) تکرار شده است.

● **خروج رقبا از صحنه**

گرین در المپیک سیدنی نیز همان طور که گفتیم طلای «دوی» ۱۰۰ متر را برد و در مسابقات جهانی ۲۰۰۱ ادمونتون پیشتازی اش در «دوی» ۱۰۰ متر را تکرار کرد و در آن سری دیدارها کمتر کسی می توانست مقابل او ایستادگی نماید و رقبا یکی پس از دیگری تسلیم می شدند. بعضی مانند داناوان بیلی هم به دلیل نزول و هم به سبب بالا رفتن نسبی سن شان دیگر نتوانستند به گرین برسند و خود به خود از صحنه خارج شدند و فقط «تیم مونتگومری» بود که بر او سایه انداخت و آن هم به شکلی که خود گرین بر بیلی و بولدون و رقبای «هم نسل» خود سایه انداخته بود.

مونتگومری به واقع با سلاح جوانی و توانایی اش و این که یک نسل از گرین جوانتر بود، در پاریس و به سال ۲۰۰۲ رکورد جهانی «دوی» ۱۰۰ متر را از چنگ او خارج ساخت و آن هم در حالی که گرین خود تماشاگر آن صحنه بود، حالا نوبت گرین رسیده بود تا نسبت به شکست و نزولش اظهارنظر کند و در همان موضعی قرار بگیرد که بیلی ۷ ، ۸ سال پیش از وی قرار گرفته بود. البته گرین باز شروع به تندی و مسخره بازی کرد، اما حرف های او نشان از حقایق تلخ هم داشت و بوی واقعیت می داد. گرین گفت: «وقتی دیدم که مونتگومری رکورد را شکسته است، خنده ام گرفت. اصلاً نمی دانستم او چنین توانی دارد و یا کارهایی از این دست از وی برمی آید.»

● **احساس غرور**

با این حال چند سال بعد از آن، او دلایلی محکم و محکمه پسند برای بیشتر کوبیدن مونتگومری یافت. زیرا ماجرای دوپینگ او و روبکرد این دونده به مواد نیروزا و ارتباطش با لابراتوار مخوف بالکو در ایالت کالیفرنیای آمریکا و داروهایی که به طور منظم از آن جا می گرفت، رو شد و با این که احراز و اثبات قطعی آن دو، سه سال طول کشید، اما مونتگومری به هر حال از صحنه خارج شد تا گرین حتی در آستانه پایان کارش احساس غرور و قدرت کند. یک دلیل عمده گرین برای چنین مسئله ای این نکته بود که او برخلاف مونتگومری هیچ گاه به طور اساسی متهم به دوپینگ نشد و یا اگر شد، مدرک و سندی در این خصوص به دست نیامد و این امر او را در تضاد با جاستین گاتلین دیگر دونده برتر «سرعت» سال های اخیر آمریکا نیز قرار می دهد، زیرا این یکی هم متهم به دوپینگ و در این زمینه محکوم شناخته شد و اینک ۱/۵ سال است که از صحنه دور مانده و کوشش اش برای کسب مجوز بازگشت به میدان و حضور در المپیک پکن، تاکنون بی حاصل مانده است.

● **مثل یک قهرمان**

با این که دوران اوج گرین در سال های ۱۹۹۷ تا ۲۰۰۲ شکل گرفت، اما حتی مدال برنز گرین در المپیک ۲۰۰۴ آتن نشانی روشن از توانایی وی داشت. در آن مسابقه گاتلین تازه اوج گرفته به مدال طلا رسید و شان کرافورد (که در سال های بعدی قدری نزول کرد و از یادها رفت) به مدال نقره دست یافت و مقام سوم نیز سهم گرین شد. کار بزرگ گرین این بود که فقط دو سال بعد از شکستن استخوان پایش در یک واقعه تصادف موتوسیکلت توانست بدان گونه احیا شود و به مدال برنز المپیک برسد که برای چنان آدم و واقعه و اتفاقی، یک دستاورد فوق العاده به نظر می رسید. او در آن مدت و در دوره ای که «تیم مونتگومری» می خرامید و رکوردها را می شکست، توانست به آرامی سلامتی و قسمت اعظم قدرتش را بازیابد و سپس به فینال المپیک برسد و آنجا بر سکوی افتخار بایستد و جنگیدن تقریباً موفقیت آمیز با سایر بزرگان جهان در «دو»های سرعت به خودی خود واقعه ای بس مهم بود و شاید هم نوعی پیروزی مهم به شمار می رفت.

با این حال همه اینها نیز این نکته را از یاد گرین نبرده است که او در ورزشی بس سنگین مثل دوومیدانی و آن هم در مواد سرعت آن به رقابت با سایرین برخاسته و به تبع آن بسیار فرسوده شده و طاقت ادامه کار برای او در حال حاضر وجود نداشت. خودش در تأیید این طرز نگرش می گوید: «۱۲ سال پیش شال و کلاه کردم و به لس آنجلس رفتم و به گروه اسمیت پیوستم تا دونده ای شوم که اینک هستم. رؤیاهای زیادی داشتم و به اکثر آنها رسیدم. در عین حال باید اعتراف کنم که هرگز گمان نداشتم که این سفر و ماجراها، این قدر طولانی و جالب باشد. به مدال ها و افتخارات زیادی رسیدم، اما انرژی عظیمی را از من گرفت و اکنون به پایان خط رسیده ام. واقعاً نیز رسیده ام.»

● **جای خالی**

با این وجود سفر موریس گرین در مسیری که گفتیم و کارهایی که او برای بدل شدن به دونده سرعت برتر جهان انجام داد، ارزشش را داشت و دنیای دوومیدانی را لااقل به لحاظ غنا و فن و مهارت در رشته های تخصصی او، پربارتر ساخت و جای خالی او به رغم کارهای بزرگ اخیر آسافا پاول جاماییکایی در «دوی ۱۰۰ متر و رسیدن وی به حد نصاب خیره کننده ۹/۷۴ ثانیه در «دوی» ۱۰۰ متر به وضوح حس خواهد شد.

با اضافه شدن بن والاس و والی ژربیاک حاصل آمد

ترکیبی تازه و برتری برای کاوالیرز

دنی فری مدیر کل تیم بسکتبال کلیولند کاوالیرز از لیگ حرفه ای بسکتبال آمریکا (N.B.A) تغییراتی اساسی را در این تیم به وجود آورده است. در معامله و معاوضه ای که کلاً ۱۱ بازیکن از تیم های کلیولند، شیکاگو بولز و سیاتل سوپر سانیکز را در بر گرفته، فری تقریباً نیمی از ترکیب تیمش را جابه جا کرده و در پی آن بن والاس و جواسمیت را از تیم بولز و والی ژربیاک و دلونته وست از سیاتل سوپر سانیکز را جذب تیم خود کرده است. لبرون جیمز مرد اول کاوالیرز همیشه گفته بود افرادی را می خواهد که بتوانند به وی یاری برسانند و تیم را به اندازه های قهرمانی در لیگ نایل کنند و بنظر می رسد که براثر اقدامات اخیر دنی فری به این خواست خود رسیده باشد. فری می گوید: «ما در گذشته به لحاظ تیمی و کلی آن قدر خوب و توانا نبودیم که بتوانیم عنوان قهرمانی مسابقات را به دست بیاوریم. البته تیم قبلی ما خوب بود اما اگر می خواستیم پرواز بلند تری را داشته باشیم، باید این تغییرات را به وجود می آوردیم.

این یک تلاش تازه از سوی ما خواهد بود. آیا فکر می کنید که یک ریسک بزرگ است؟ شاید این طور هم نباشد و شاید هم ریسک باشد، اما نه به اندازه ای که تصور می کنید. این یک اصل اجتناب ناپذیر در ورزش است که اگر می خواهید به پیش بروید و بهتر از گذشته شوید، حتماً باید از تغییرات لازم ابا نداشته باشید و اگر موقعیتی از این دست به وجود آمد، به خرید و فروش های لازم دست بزنید و این کاری است که ما انجام دادیم و امیدواریم که به طور مستقیم باعث رشد ما شود.» دنی فری در مرتبه ها و موارد قبلی نتوانسته بود در معامله ها و خریدها و فروش هایی از این دست موفق باشد اما این بار کار بزرگی را صورت داد. او، لری هیوز، درئوگودن و سدریک سمونز و شانون براون را که در خدمت تیم وی بودند، جملگی به شیکاگو سپرد تا بن و والاس را که بازیگر پست سانتر است از این تیم بگیرد و همچنین جو اسمیت را هم از این تیم به کلیولند منتقل کند. اولی از قوی ترین بازیگران پست خود است و به لحاظ بازی قدرتی و تحمیل خواست خود به رقبا در این ورزش معروف است و دومی یک بازیکن مقاوم و پر سابقه در N.B.A است که به شمار می آید و می تواند تغییراتی مثبت را در کاوالیرز هم به وجود بیاورد. کلیولند همان طور که قبلاً هم گفتیم والی ژربیاک را هم که یک شوترن متبحر است و دلونته وست توانا را از جمع نفرات سیاتل جدا و آنها را استخدام کرده و سوپر سانیکز برای جبران جدایی آنها، آدریان گریفین را از تیم بولز به جمع نفرات خویش فراخوانده است.

■ **همان ساختار مالی**

همه اینها به این معناست که از این پس افرادی تازه دور و بر لبرون جیمز را در کلیولند خواهند گرفت و او یاورانی جدید و قوی تر از گذشته خواهد داشت و ترکیب و سیمای تیم او (کاوالیرز) به کلی فرق خواهد کرد. در عین حال دنی فری مدعی است که تغییری در پرداخت ها و ساختار حقوقی تیمش نداده و همان را حفظ کرده است. و ارقام حقوق و دستمزدها چیزی بسیار فراتر از چیزی نخواهد بود که در سال های اخیر در کاوالیرز مرسوم بوده است. مهمتر از هر مسأله ای، این نکته است که مایک براون مربی کاوالیرز از این پس مهره های توانای بیشتری را در خدمت خویش خواهد دید و با تیمی مؤثرتر کار خواهد کرد. تیمی که بتواند قدم آخر را هم در راه قهرمانی بردارد. فصل پیش کاوالیرز به فینال رسید، اما در این مرحله مغلوب سن آنتونیو اسپرز شد و عنوان قهرمانی را در واپسین گام از دست داد.

آن تایپ قهرمانی به اندازه غیرقابل توصیفی مدیون کارها و تلاش یک تنه لبرون جیمز بود که کاوالیرز را از سدهای بسیاری عبور داد، ولی این بسکتبالیست مقتدر از دنی فری و مایکل براون اکیداً خواسته بود فکری به حال تیم کنند و نفراتی جدید و قوی را به ترکیب کاوالیرز بیفزایند تا این تیم به اندازه های قهرمانی برسد و تلاش پیگیر وی بی حاصل نماند و جذب نفراتی که نامشان آمد، در همین راستا صورت پذیرفته است. اینک باید تأکید کرد که جیمز به آرزویش رسیده است و ترکیبی که مایک براون قبلاً در خدمت خویش می دید تا ۶۰ درصد تغییر یافته و افرادی که پیش تر از آنها یاد کردیم، به جمع نفرات تیم اضافه شده اند.

■ **قطعه غایب**

شاید مهم ترین تغییر حاصله در ترکیب کاوالیرز، حضور بن والاس در این تیم باشد. او که ۳۳ سال دارد، در سال های اخیر از غول های دفاعی شاغل در «N.B.A» بوده است. وی ابتدا در دیترویت پیستونز عضویت داشت و در آن تیم بسیار درخشید و از دلایل بارز قهرمانی آن تیم N.B.A در فصل ۲۰۰۴ بود و سپس به شیکاگو بولز انتقال یافته بود. او آنقدر قوی است که گاهی به نظر می رسد مهاجمان تیم های رقیب در تقابل با وی هیچ شانسی ندارند و این همان چیزی است که کاوالیرز برای کامل ساختن خود بشدت به آن محتاج بود. اما والاس همان قدر که در دیترویت محکم و تعیین کننده بود، از زمان انتقالش به شیکاگو نتوانسته بود همانی باشد که بولز می خواهد، حال آن که قراردادی ۶۰ میلیون دلاری و چهار ساله در سال ۲۰۰۶ با آن تیم بسته بود. در آن زمان سران بولز تصور می کردند او قطعه غایب در ترکیب تیم شان در راه کسب قهرمانی است و با آمدنش این مهم حاصل خواهد آمد و نخستین قهرمانی بولز از زمان پایان عصر مایکل جوردن به ثبت خواهد رسید، اما چنین نشد و خود او نیز در فصل جاری از معدل های ۵/۱ امتیاز و ۸/۸ ریباند در هر مسابقه شیکاگو فراتر نرفته بود.

آیا ترکیب او و لبرون جیمز در کاوالیرز جواب خواهد داد؟

منبع: UPI

مؤسسه فرهنگی، مطبوعاتی ایران
ایران
مؤسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران برای تمامی نشریات در حال انتشار خود مشترک می‌پذیرد.
علاقه‌مندان به اشتراک و دریافت روزنامه هریک از نشریات روزنامه ایران شامل: روزنامه ایران، روزنامه ایران‌ورزشی، روزنامه ایران‌دیلی (انگلیسی زبان)، روزنامه اتوفاق (عربی زبان)، روزنامه ایران‌سپید (ویژه نابینایان) و ماهنامه ایران‌آذین می‌توانند پرسشنامه زیر را تکمیل و براساس جدول مندرج در آن هزینه اشتراک خود را به حساب جاری سیبا ۰۱۰۱۰۱۶۴۳۰۰۹ - بانک ملی شعبه کسری کد ۱۸۵ به نام «مؤسسه شهرستان‌های ایران» ۰۱۰۱۰۱۲۴۲۰۰۹ 0101101242009 پرداخت کرده و اصل رسید را به همراه پرسشنامه تکمیل شده با پست سفارشی به نشانی: تهران، خیابان سلیمان خاطر، نرسیده به مطهری، نبش کوچه گلزار، شماره ۱۶ اداره مشترکین ارسال نمایند.
اشتراک ویژه تهران

نام: نام‌خانوادگی: تاریخ تولد: / /
نام شرکت یا مؤسسه:
نشانی:
کد پستی الزامی است: تلفن تماس: تعداد و نام نشریه موردتقاضا:
نوع درخواست: اشتراک جدید: تمدید اشتراک:

هزینه اشتراک نشریه مورد تقاضا	۳ ماهه (ریال)	۶ ماهه (ریال)	یکساله (ریال)
ایران	۵۵/۰۰۰	۱۱۰/۰۰۰	۲۲۰/۰۰۰
ایران‌ورزشی	۱۱۰/۰۰۰	۲۲۰/۰۰۰	۴۴۰/۰۰۰
ایران‌دیلی	۷۰/۰۰۰	۱۴۰/۰۰۰	۲۸۰/۰۰۰
اوفاق	۱۵۰/۰۰۰	۳۰۰/۰۰۰	۶۰۰/۰۰۰
ایران‌سپید	۹۷/۵۰۰	۱۹۵/۰۰۰	۳۹۰/۰۰۰
ایران‌آذین	۶۹/۰۰۰	۱۳۸/۰۰۰	۲۷۵/۰۰۰

مشترک شماره: شروع اشتراک: پایان اشتراک:
شماره مدرک: تاریخ پرداخت:

تذکر: ۱- ارسال نشریه برای درخواست‌هایی که تا دهم و بیستم هر ماه به امور مشترکین برسد به ترتیب از شانزدهم آن ماه و اول ماه بعد آغاز می‌شود.
۲- هزینه اعلام شده بابت یک نسخه و یک نوع نشریه است.
۳- لغو رسیدهای پرداختی پستی را تا پایان مدت اشتراک نزد خود نگهدارید.
۴- درصورت تغییر نشانی، امور مشترکین را مطلع نمایید.
۵- تلفن‌های امور مشترکین مؤسسه ایران ۴-۸۸۳۲۹۰۰-۰۲ ساعت تماس (۵-۸)، تلفکس: ۸۸۳۲۹۰۰-۰۲
۶- برای تمدید اشتراک فقط کافی است بر روی فیش بانکی کد اشتراک خود را نوشته و یا شماره ۰۲-۸۸۳۲۹۰۰ فاکس و یا به نشانی فوق ارسال نمایید.
۷- نوشتن کدپستی دقیق الزامی است در صورت دادن اطلاعات نادرست و ناقص موظف آن به‌عهده مشترک می‌باشد.
۸- مشترکین محترم می‌بایست شروع اشتراک و پایان اشتراک و همچنین کد اشتراک خود را به یاد داشته تا پیگیری امور مربوط به آنها آسان گردد.
۹- در صورت عدم دریافت نشریه در اولین روز اشتراک مراتب را به اداره مشترکین اطلاع دهید در صورت عدم اطلاع به عنزله دریافت تلقی می‌شود.
۱۰- مشترکین محترم در صورت تمایل به تمدید مجدد می‌بایست ۱۰ روز قبل از اتمام تاریخ اشتراک فیش بانکی را به همراه کد اشتراک به اداره مشترکین فاکس و یا به نشانی فوق پست نمایند. در صورت عدم تمدید در فاصله تعیین شده به منزله انصراف از اشتراک درنظر گرفته می‌شود.
۱۱- مشترکین محترم می‌توانند همزمان با تکمیل فرم اشتراک به عضویت باشگاه خوانندگان روزنامه ایران درآیند و از مزایای آن استفاده کنند. در صورت تمایل موافقت خود را اعلام فرمایید.
موافقم ☐ موافق نیستم ☐

اداره امور مشترکین